

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

(M)adam's Family

Η Ομάδα Persona ανεβάζει μια παρωδία γοτθικού έργου τρόμου. Σπάνια μια ομάδα ελεύθερου θεάτρου, που εξοικειώνεται μ' έναν καινούριο γι' αυτή θεατρικό χώρο (το «Εγκώμιο»), μπαίνει σε τόσο κόπο. Η οργάνωση της παραγωγής είναι αξιέπαινη, καθώς ο συντονισμός των πολλών συνιστώντων στοιχείων πρέπει να ήταν πραγματικά δύσκολος.

Κείμενο γραμμένο εξ ολοκλήρου για τη συγκεκριμένη παράσταση, μιούζικαλ με πρωτότυπη μουσική, με ζωντανή εκτέλεση πολλών κομματιών, με τέσσερις μουσικούς επί σκηνής, φρενήρης υποκριτική δράση, πλούσια σκηνικά (Στέφανος Αθηαίνιτης) που «ζωντανεύουν» συνεχώς και ποι-

κιλοτρόπως χάρη στην αστείρευτη σκηνοθετική ευρηματικότητα – ο όγκος της δουλειάς εντυπωσιάζει. Η νέα δουλειά της Λέας Μαλένη μπορεί να ιδωθεί ως τρίτο στέλεχος μιας «τριλογίας» με άξονα μιαν ενιαία σκηνοθετική μέθοδο, με το «Έβελιν Έβελιν» και το «Καλικαντζάρ» να χαρακτηρίζονται από την ίδια πληθωρικότητα και την ίδια μίξη εκφραστικών μέσων.

Όμως, όπως συμβαίνει μερικές φορές στις τέχνες, η ολοκληρωτική προσήλωση στη μέθοδο που προσφέρει απόλαυση στον ίδιο τον καλλιτέχνη και η επίγνωση της κοπιαστικής προσπάθειας που χρειάστηκε για να φέρει εις πέρας το έργο του, δεν τον αφήνουν να δει τι λείπει στο δημιούργημά του. Πιστεύω πως στο «The (M)adam's Family» έλειπε το βασικό δομικό στοιχείο – η σαφώς διατυπωμένη βασική ιστορία, ένας δομικός άξονας, μια πλοκή που θα οργάνωνε όλο το κατασκευάσμα από μέσα. Οι θεατές είδαν να εκπληρώνεται ο πρώτος σκοπός της παραγωγής, που ήταν η παρωδία της αισθητικής του γοτθικού μυστηριώδους θρίλερ, εκτίμησαν τη σωστή διανομή των ρόλων, με τους Μαρίνα Αργυρίδου, Ελένη Σιδερά, Νεκτάριο Θεοδώρου και Θανάση Ιωάννου να διαθέτουν την εκφραστικότητα, το χιούμορ και τις φωνητικές ικανότητες, απαραίτητες για το είδος που εξυπηρετούσαν. Όμως η παλιρροιακή πολυλογία του κειμένου και η προσπάθεια να διεκπεραιωθεί σε επίπεδο λόγου και υποκριτικής δράσης ο υπερβολικός αριθμός αναφορών σε «γυναίκες-δηλητήρια» βαρυφόρτωσαν την παράσταση. Η ίδια πληθωρικότητα χαρακτηρίζει και την ποσότητα της μουσικής της Χριστίνας Αργύρη, υπερβολική ακόμα και για το είδος του μιούζικαλ. Με παράξενο τρόπο η ποσότητα σε όλα τα επίπεδα της παράστασης άρχισε να επισκιάζει τα άλλα της χαρακτηριστικά.